

CHARLES BUKOWSKI

Politika

az I.a. city college diákjaként, még a második világháború kitérése előtt, előszeretettel pózoltam a náci szerepében. persze hitlert aligha tudtam volna megkülönböztetni herkulustól, ráadásul még ennyire se érdekelt a dolog. egyszerűen csak ültem az órákon és a patrioták miséit hallgatva a gonosz kicsinálásáról belém költözött az unalom. ekkor döntöttem el: az ellenkező oldalon állapodok meg. arra azért nem vettem a fáradságot, hogy hitlert olvassak, szimplán csak olyasmikről kezdtem fröcsögni, amik mélyén valami gonosz vagy mániákus gondolatot sejtettem.

mindazonáltal politikai meggyőződésem tényleg nem volt. a szabadon lebegés egyik módja.

tudjátok, néha előfordul, ha egy férfi nem hisz abban, amit csinál, akkor sokkal érdekesebb munkát végezhet, mert érzelmileg nem foglya az ügynek, aminek részesévé vált. még egyáltalán nem merült feledésbe a történet, amikor a magas szőke srácok megalapították az abraham lincoln brigádot – a fasiszta hordákat föltartóztatandó spanyolországban. aztán persze a kiképzett csapatok elleni harcban szét is lőtték a seggüket. némelyikük csupán kalandra vágyott, el akart utazni spanyolországba, de nekik is éppúgy kirojtozták a valagukat. én azonban szerettem a saját hátsómat. valójában kevés dolgot fogadtam el magamból, viszont a seggemet meg a fütykösömet tényleg kedveltem.

időnként föl pattantam a teremben, és üvöltözni kezdtem, bármi is jutott eszembe. általában a felsőbbrendű faj kapcsán jött elő belőlem valami, ugyanis ezt elég humorosnak véltem. nem konkrétan a feketéket vagy a zsidókat vettem célba, hiszen róluk tudtam, ugyanolyan szegények és zavarodottak, mint én. mégis, akadt néhány elvadult beszédem hol órán, hol azon kívül, az öltözőszekrényemben tartott üveg bor pedig nagy segítségnek bizonyult. jócskán meglepett, milyen sokan figyelnek oda rám és milyen kevesen, ha egyáltalán akadtak ilyenek, kérdőjelezik meg kijelentéseimet. szóval szófosást kaptam, és földobott a tudat, milyen szórakoztató is tud lenni az I.a. city college.

„indulsz a diákkormányzati elnökválasztáson, chinaski?”

„lőszart, dehogy.”

nem akartam én csinálni semmit. még testnevelésórára se akartam járni. ami azt illeti, ez volt az utolsó dolog az életemben, amire vágytam: jól leizzadni, szuszpenzort viselni és farokméret-összehasonlításokat végezni. tudtam, az enyém a közepes kategóriába sorolandó. ennek föl ismeréséhez nem kellett testnevelésre járnom.

ránk mosolygott a szerencse. a vezetőség úgy döntött, kétdolláros tantárgyfelvételi díjat állapít meg. úgy döntöttünk – vagyis néhányunk –, *mindez* alkotmányellenes, ezért ellenszegültünk a pénz befizetésének, ellenálltunk. az órák látogatásától nem tiltottak el bennünket, de néhány privilégiumunktól megfosztottak, többek között a testneveléstől.

a testnevelésóra elérkezteivel mi az utcai ruhánkban maradtunk, viszont ugyanúgy föl sorakoztunk. a tornatanár azt az utasítást kapta, hogy masíroztatson bannünket föl-le a pályán katonai alakzatban. így álltak bosszút. lenyűgöző. nem kellett köröket futnom a sala-

kon izzadságtól lucskos seggel, sem egy agyalágyult labdával próbáltam beletalálni valami agyalágyult gyűrűbe.

úgyhogy le-föl vonulgattunk, miközben mocskos nótákat ötlöttünk ki, a focicsapat rendes amerikai tagjai pedig azzal fenyegetőztek, szétcsapnak közöttünk, ez azonban valahogy sosem jött össze nekik. talán azért, mert mi nagyobbak és aljasabbak voltunk. én csodálatosan éreztem magam a náci szerepében, a következő pillanatban pedig egy páfordulattal már azt jelentettem ki, hogy megsértették az alkotmányos jogaimat.

néha tényleg elragadtak az érzelmeim. emlékszem, egyik órán (némi előzetes borkóstol-gatás után) ezt mondtam a könnyes szemű hallgatóságomnak, „ígérem nektek, korántsem ez lesz az utolsó háború. amint az egyik ellenséget leradírozzuk, hirtelen kerülni fog majd más-ik, valahogy. ez egy végtelen és értelmetlen folyamat. nincs jó háború vagy rossz háború.”

egyik tanítási napon a campustól délre lévő üres részen egy kommunista szónokolt egy emelvényről. igazi megfontolt, pattanásos arcú srác keret nélküli szemüvegben és a könyökeiben lyukas fekete szvetterben. néhány alattvalóm társaságában hallgattam a mondókáját. volt köztük egy fehérorosz, zircoff, akinek az apját vagy a nagyapját a vörösök ölték meg a forradalom alatt. az orrom alá dugott egy zsák rohadt paradicsomot. „mihelyst parancsot adsz,” kezdte, „lehajigáljuk onnan.”

hirtelen megértettem, követőim egyáltalán nem figyeltek a szónokra, vagy ha figyeltek rá, nem számított, akármit is beszélt. már elhatározták. a világ nagyobbik fele ilyen. abban a pillanatban egy közepes nagyságú dákó már nem is tűnt a földkerekség legalávalóbb bűnének.

„zircoff,” szóltam oda, „tegyétek le azokat a paradicsomokat.”

„egy szart,” vágta rá, „bárcsak kézigránátok lennének.”

azon a napon elvesztettem a hatalmat tanítványaim fölött, és elsétáltamban hallottam, ahogy röppályájukra indulnak a paradicsomok.

tudomásomra hozták, hogy új élharcos gárda alakul. megkaptam a címet, valahol glendale-ben, s el is mentem aznap este. egy jókora ház pincéjében ücsörögtünk borosüvegeink és különféle méretű dákóink társaságában.

az emelvényre egy asztalt tettek föl, mögé a falra pedig méretes amerikai zászlót feszítettek ki. az egészségtől szinte kicsattanó amerikai srác sétált föl az asztalhoz, majd azt javasolta, első lépésként szalutáljunk a zászló előtt és esküdjünk hűséget.

mindig is herótot kaptam a zászlóra fölesküvéstől. rettentő unalmas, bugyuta gesztus. sokkal inkább tetszett az a gondolat, hogy fölesküdjek magamra, de ha már ott voltunk, fölálltunk és átestünk a dolgon. utána rövid szünet következett, amíg mindenki visszaült a helyére azzal az érzéssel bensőjében, mintha kisebb inzultus érte volna.

az egészséges amerikai nekikezdett dumálni. fölismertem: ő volt az a dagi az első sorból drámaírás órán. ez a típus nálam semmi hitelre sem számíthatott. ide-oda hajlanak. következetesen. „a kommunista fenyegetést *muszáj* megállítani. azért gyűltünk itt össze, hogy lépéseket tegyünk ennek érdekében. törvényes és, talán, törvénytelen lépéseket e cél érdekében...”

ami ezután történt, már nem nagyon ugrik be. engem nem hatott meg a náci veszélyből fakadó kommunista veszély. én csak be akartam rúgni, egy kellemeset dugni, egy jót enni, elnótáztatni egy üveg sör fölött valami mocskos bár mélyén és elszívni egy szivart. dehogy

álltam én lesben. csak egy balek, egy eszköz a sok közül.

nem sokkal ezután zircoff, jómagam és valamelyik ex-követőm elugrottunk a westlake parkba, kibéreltünk egy csónakot, hogy megkíséreljünk elkapni egy kacsát vacsorára. iszonyatosan sikerült berúgnunk, miközben a kacsák sorra túljártak az eszünkön, aztán pedig kiderült, nincs nálunk elég pénz kifizetni a csónak bérleti díját.

ide-oda sodródtunk a sekély tavacskában, mialatt orosz ruletteztünk zircoff fegyverével: mindhárman szerencsésen túljutottunk a ravaszmeghúzáson. majd a teljesen elázott zircoff a hold fényénél föltápáskodott a csónakban, és egyetlen kurva lövéssel átlukasztotta a ladiknak az alját. a víz már kezdett is beáramlani, erre gyorsan elindultunk a part felé. úgy az út egyharmadánál alkalmi vízjárművünk végleg megadta magát, muszáj volt kiszállni belőle. gyalog kellett kigázolnunk a partra, segglyukainkat jól kiáztatta a víz. szóval egész jó kis éjszaka kerekedett, nem került a süllyesztőbe a többi mellé...

bizonyos ideig még tovább játszottam a nácit, miközben sem a náci, sem a kommunis-ták, sem az amerikaiak nem tudtak megatni. az érdeklődésem azonban teljesen elkopott. az az igazság, hogy éppen pearl harbor előtt tettem le a szerepemről. már nem volt vicces dolog többé. éreztem, a háború föltartóztathatatlanul közelít, én pedig nem igazán éreztem kedvet a háborúba induláshoz, mindazonáltal azt sem állíthatom, hogy a katonai szolgálatot meggyőződésből tagadtam volna meg. akár a macskaszar. semmire se jó. de azért mind jómagam, mind a közepes méretű farkam nyakig benne voltunk.

szótlanul ültem az órákon, vártam. a diáktársak és az előadók meg piszkálni kezdtek. minden belső ösztönzés, hajtóerő, szufia elszállt belőlem. az irányítás teljesen kicsúszott a kezeim közül. minden haladt a maga útján. bajba jutott az összes pénzsz.

az angoltanárnő, kellemes külsejű hölgy csodás lábakkal, egyik nap arra kért az óra végeztével, maradjak még. „mi a baj, chinaski?” kérdezte. „föladom,” válaszoltam. „a politikára gondol?” „igen, a politikára.” „Jó tengerész lenne magából,” mondta. kísértéltem...

egy belvárosi bárban ücsörögtem sört iszogatva legjobb barátommal, aki bevonult tengerésznek, amikor megesezt a dolog. a rádióból zene szólt, majd hirtelen félbeszakadt. bejelentették, pearl harbort bombatámadás érte. minden katona azonnal térjen vissza a bázishelyére. a barátom arra kért, bussozzak el vele san diegóba, mert előfordulhat, utójára látjuk egymást. igaza lett.

Domokos Tamás fordítása

Henry Charles Bukowski Jr. (1920. augusztus 16., Andernach – 1994. március 9., San Pedro) A lengyel származású Henry Bukowski és a német Katherine Fett fiaként Heinrich Karl Bukowski néven anyakönyvezték. 1939-től 1941-ig a Los Angeles City College újságíró és irodalom szakos hallgatója. Miután kilép a felsőoktatásból, a háború évei csavargással, novelláírással, ivással és a legkülönfélébb munkákkal teltek el. Első publikációja Whit Burnett *Story* című lapjában jelent meg, 1944-ben ezután körülbelül tizenöt évig Bukowski nem küldi el írásait egyetlen orgánumnak sem, 1946-tól pedig alig ír. Fékevesztett italozása 1955-ben majdnem megöli. Harmincöt évesen kezdett el verseket írni. 1958-ban tizenkét évre munkába áll a postánál. 1959-ben megjelenik első gyűjteményes kötete, a *Flower, Fist And Bestial Wail*. Ezután sorra jelennek meg szövegei, de a viszonylagos hírnevet csak az *Open City* című lapban közölt *Egy vén kujon jegyzetei* hozzák meg számára. 1970-től főállású író. Három hét alatt született meg első, nagysikerű regénye, a *Post Office*. Lassanként a világ legolvasottabb szerzőjeként kezdik számon tartani: egyedül német nyelvterületen már több mint 3 000 000 példányban keltek el eddig művei. Legutóbb magyarul: *Tótumfaktum*. Ford.: Domokos Tamás, Fenyvesi Ottó, Virág Zoltán. Fosszília különszám, Szeged, 2003. A fordítás alapjául szolgáló mű: *South of no North*. Black Sparrow Press, Santa Rosa, 1998.